

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

říjen 2017

Mohli jiní, mohli jiné, můžem i my, Augustine...

Jako každý rok jsme oslavili patrona naší farnosti, sv. Augustina, tradičním jarmarkem. I když počasí bylo od brzkého rána velmi deštivé, na úsměvu farníků to neubralo, a my tak mohli prožít krásnou neděli.

Vše začalo mší svatou, kterou celebroidl novokněz z královohradecké diecéze, o. Jan Pitřinec. Spolu s ním koncebrovali také naši kněží, o. Josef a o. Martin, a jáhenkou službou vypomohl Daniel Blažke.

Po skončení mše svaté už byl prostor na projití si stánků před kostelem a vybrání a nakoupení z nepřeberného množství pestrých dárků od našich farníků, čítající rukodělné výrobky, šperky, rostliny nebo různé zavařeniny a sladké či slané pokrmy. Pokud jste pozorně procházeli kolem všech stolků, nemohli jste si nevšimnout velkého koláče s vyobrazením našeho kostela. Zeptala jsem se jeho tvůrkyně, Jarky Otradovcové: Jak tě napadlo přispět na jarmark zrovna koláčem se siluetou kostela? „Byl to nápad dětí. Je to už asi pět nebo šest let. Vrátily se od prababičky z Domažlic, kde byly na svatovavřínecké pouti, na kterou se pravidelně pečou chodské koláče. Měly jich prý málo, tak žadonily, abych je upekla i na jarmark. Začala jsem klasickými vzory, ale pak mne opět děti uprosily o znak Komety Brno, hasičské značky a pak někoho napadl právě kostel. A už jsme u něj zůstaly. Píší v množném čísle, protože nepeču sama, jsem moc vděčná za pomoc dalších farníků.“

Farníci byli štědrí, a tak výtěžek z celého jarmarku spolu se sbírkou při mši svaté vynesl rekordních 126 544,- Kč. Pán Bůh zaplat'!

Za celým jarmarkem stojí velké množství lidí, kteří se na něm nějakým způsobem podílejí. Ráda bych ovšem zmínila dvě hlavní organizátorky, Pavlu Pilerovou a Janu Halámkovou. Pavly Pilerové, zakladatelky éry jarmarků, jsem se

Obětní průvod

foto: hk

zeptala, proč a jak něco takového u nás začalo. „Když se na chvíli zastavíme a podíváme na své životy, rodiny a společenství, nejde nevidět, jak jsme obdarováni. Každý dar nám byl dán pro službu. Když se podíváme na jiné lidi, rodiny a společenství, vidíme mnohé potřebné a ty, kteří nebyli podobně obdarováni. Pokud se společenství zabývá jen samo sebou, rozpadne se. Pokud nějakým způsobem slouží směrem ven, tak roste. V dnešním světě existuje mnoho potřebných lidí a stále jich přibývá. Formou jarmarku můžeme společně pomoci mnoha lidem a obohatíme nejen je, ale i sebe navzájem. Skrze jarmark naše farnost již pomohla nemalému množství lidí, což je úžasné,“ odpověděla a na otázku, podle čeho vybírají potřebné, dodala: „Účel pomoci dlouhodobě neplánujeme. Vždy spíše čekáme, koho nám Pán Bůh pošle do cesty. Zpravidla je to díky osobnímu setkání či přímou zkušeností a po konzultaci s panem farářem.“ =mš=

Farní jarmark

foto: Alžběta Pilerová

Slovo úvodem

Dveře jako začátek

Záříjový aktuální úmysl apoštolátu modlitby papeže Františka zněl: Farnosti musí být v kontaktu s domovy, s lidskými životy, se životem společnosti. Jejich dveře musí být vždy otevřené směrem k ostatním lidem. A tato otevřenost musí jít ruku v ruce s jasnou nabídkou víry. Musí být otevřené, aby Ježíš mohl vyjít ven – s radostnou zvěstí. Modleme se za naše farnosti, ať nejsou pouhými úřady, ale ať to jsou místa plná víry a lásky, naplněná misijnářským duchem.“

Kostel naší farnosti je na rušném místě, denně jej vidí tisíce lidí. Postavený je hezky, vypadá moderně, je vzdušný a světlý. Chodíme do něj rádi.

Byl jsem týden ve Francii. Kromě Taizé jsem navštívil ještě dalších deset kostelů na pěti místech. Udivilo mne, že úplně všechny byly otevřené. Pravda, mnohé jsou románské, s minimální výbavou, není co ukrást, zpěvníky si zamykají. Ani v těch vybavenějších ale nebylo vidět, že by vnitřní prostor hlídal člověk nebo čidla. My poutníci jsme z možnosti vejít dovnitř měli velkou radost. Jestli má vliv to, že většina francouzských kostelů patří formálně státu, nevím.

Dokud u našeho kostela nebyla namontována kovová rampa, člověk odkázaný na vozík se nemohl svými silami dovnitř dostat. Ani dnes to nejde bez dopomoci. Víte proč? I poslední schod v rovině dveří je nebezpečně vysoký. A další otázka: Opravdu by se nedalo kromě zpřístupnění předsínky risknout i pootevření bočních dveří, těch s nápisem Děkujeme za slušné chování v domě modlitby? Já vím, policie by pak jen, kdyby se něco stalo, pokrčila rameny. Ale – jak užitečné jsou cenné předměty, když je musíme chránit? Jaká je cena za krásu?

Myslím, že to byl arcibiskup Jan, který před časem vyzval farníky své diecéze, ať si promyslí, jak zpřístupnit své kostely. Jako on i já se domnívám, že otevírání kostelů souvisí s otevíráním srdcí. Dveře jako začátek.

o. Martin Holík

Stalo se

Sbírka do Fondu na podporu kněží a pastorační v brněnské diecézi v naší farnosti vynesla 38 980 Kč.

~

Fotbalové utkání ministranti versus otcové, které se uskutečnilo 10. září na hřišti CMCZŠ, skončilo vítězstvím ministrantů 3:2.

~

Děti, které v brněnské diecézi byly letos u prvního sv. přijímání, se v pátek 29. září setkaly s o. biskupem.

Pokřtěny byly:

10. 9. Mila Olejníčková

17. 9. Magda Grohová

Nejen co se týče stravy bylo o mládežníky dobře postaráno.

foto: ojn podnikli stezku

Tábor Netín

Poslední srpnový týden se spolčo naši farnosti vydalo na tábor do Netína, který leží kousek od Velkého Meziříčí. Po příjezdu nás na zdejší faře uvítal náš milý a pohodový farář Josef Novotný. Tušil, že budeme po cestě hladoví, a proto měl již pro nás připravený výborný oběd. Po něm nám nastínil plán našeho farního tábora. Rozdělili jsme si ve třech skupinkách nejen starosti o vaření, umývání nádobí, ale každý se svým dílem podílel i na přípravě zábavného programu pro ostatní. Společně s námi zde byl i náš kamarád Štěpán Kallab, který měl pro nás připravené hry.

Hned první den nás velmi lákala možnost strávit noc pod širým nebem, ale podařilo se to pouze těm nejobtížnějším a nejobtížnějším z nás. V úterý jsme se věnovali luštění šifer, které byly schovány na různých místech Netína. Když už byly naše hlavičky přemýšlením hodně těžké, uspořádali jsme i přes nepříliš teplé počasí vodní bitvu. Byla to náramná legrace, do které se s velkou chutí zapojil i o. Josef a Štěpán. No a do třetice všeho dobrého jsme v noci podnikli stezku

odvahy, při níž jsme se vydali lesem až k hrobce hraběnky Eleanory. Temný les a noční zvuky, k tomu strašení otrlejších z nás, vykonalo své. Někteří jsme se doopravdy báli.

Středeční dopoledne jsme si užili procházkou na Dědkovskou horu. Výšlap na ni nám zpestřily různé hry, např. „Šiškovaná“. Co tato hra obnáší, to jistě tušíte. Když zapojíte svoji fantazii, určitě na to přijdete. Po obědovém odpočinku následovaly tzv. „Surové hry“. Mezi ně patří například hra „Buldocí“. Naštěstí se tyto hry obešly bez vážnějších zranění všech účastníků. A troška etikety a slušného chování také neškodí. Proto součástí naší čtvrté zábavy byl i program, kde kluci měli za úkol pozvat holky k obědu a chovat se k nim hezky.

Celý náš pobyt byl tak naplněn zábavou, pohodou a radostí, že jsme si ani nestihli všimnout, že se pomalu, ale jistě chýlí ke konci. Jakýmsi zakončením byl večerní táborák, na který jsme se všichni moc těšili a také jsme si ho náležitě užili. Nic nenasvědčovalo tomu, že už se blíží školní rok...

V Netíně se nám všem moc líbilo. Společnými zážitky jsme zde ještě více prohloubili své přátelství. Některé zážitky se nám natolik vryly do paměti, že na ně asi hodně dlouho nezapomeneme, např. Štěpánovo vyprávění pohádek či hraní Kenta.

Marie Tarabová, Pavel Šebek
a Romana Sapáková

Pout' seniorů za o. Tomášem

Záříové setkání seniorů bylo poučné, hezké i srdečné. Neslo se v duchu malé pouti na Petrov za o. Tomášem Koumalem. Náš bývalý farář nám na začátku barvitě přiblížil katedrálu a pověděl o době, kdy ještě byla kaplí, pak menším kostelíkem až po dnešní dobu, kdy ji známe jako katedrálu svatých Petra a Pavla. Dozvěděli jsme se něco o malých oltářích po stranách kostela, na kterých jsou zobrazeni svatí, nahlédli jsme do boční adorační kaple, kterou zdobí sochař Otmar Oliva, viděli biskupské křeslo v presbytáři a celou prohlídku katedrály jsme zakončili v přední kapli, kde se každé ráno schází kapitula k modlitbám za diecézi.

Druhá část programu byla velmi poučná. Zavítali jsme do Diecézního muzea (naproti katedrále) na výstavu

Vita Christi, kde nám paní průvodkyně přiblížila celý Kristův život.

Každá místnost byla zaměřena na jedno období a byla vyzdobena různými obrazy a sochami. Na této výstavě je k vidění také obraz slavné Madony z Veveří – Panny Marie v červeném plášti – coby Královny.

Tímto setkáním ještě nekončilo, ale vydali jsme se společně o pár metrů níže k sestřičkám do restaurace Živá voda, kde jsme si při kávě a čaji povídali, naslouchali a na závěr si i se sestřičkami zazpívali.

Setkávání seniorů bývá vždy spojeno s nějakou aktivitou. Hráli jsme již spolu hry, dívali se na fotky z primice o. Jose-

Otec Tomáš nám pověděl o výjevech ze života svatých Petra a Pavla, které jsou na vitrážích v katedrále.

foto: mš

fa, grilovali, zpívali, zkusili parafínové zábaly nebo pletli adventní věnce. Pokud máte chuť, připojte se i vy k nám!

Jolana Šlechtová

Představujeme členy našeho farního společenství: manželé Halasovi

Manželé Halasovi

foto: mš

Profesor PhDr. František Halas, CSc. je český diplomat, historik specializující se na církevní dějiny, ředitel Diecézního teologického institutu královéhradecké diecéze, emeritní profesor na Cyrilometodějské teologické fakultě UP v Olomouci, poslední československý a první český velvyslanec u Svatého stolce, autor několika knih. Jeho paní PhDr. Dagmar Halasová je tlumočnice a překladatelka – ve spolupráci se svým manželem přeložila na třicet svazků z oblasti dějin umění, náboženské literatury i beletrie, kustodka sbírek bibliofilie a krásných tisků v MG Brno, spisovatelka.

Manželům Halasovým jsem položila několik následujících otázek.

1. Pane profesore, jste synem jednoho z největších českých básníků 20. století – Františka Halase. Váš tatínek zemřel v dosti mladém věku, Vám bylo 12 roků. Jak na něho vzpomínáte, jak ovlivnily jeho verše Váš život?

F. Vzpomínám na tatínka především jako na otce neúprosného, spravedlivého a dobrého. Výprasků jsem dostal v útlém věku hodně, ale vždy jsem věděl, proč jsem byl bit, a pokaždé pak za mnou tatínek přišel, když jsem někde v koutku polykal slzy, a povzbudil mě. To, že tatínek píše básničky, jsem ovšem věděl, ale že by proto měl být slavný, mi na mysli nepřišlo. A kdyby bylo přišlo, rychle by to ze mne tatínek byl vypráskal. A když se mě mí vrstevníci poměrně často ptávali: „Ty seš opravdu syn toho Halase?“, vždy

dostali odpověď: „Jo, ale je to jeho vina, ne moje.“ A pokud jde o vliv jeho veršů? Teprve poté, kdy jsem ve věku asi 18 či 19 let přečetl otcovo básnické dílo, přitakal jsem tomu, že je vskutku velký básník. To, že se to o něm obecně říkalo, mi nestačilo. A takřka určitě jsem po otci zdědil smysl pro krásu jazyka. Ale toho smyslu jsem neužíval k tvorbě básní, nýbrž k tomu, abych psal krásným jazykem vědecká díla. Snažil jsem se, aby četba těchto děl nebyla nudná. A také později mi ten smysl pomáhal při práci na přípravě české verze Jeruzalémské bible.

2. Paní Suzanne Renaud, manželka básníka, překladatele a úžasného grafika Bohumila Reynka, překládala poezii Vašeho tatínka do francouzštiny. Vaše paní Dagmar se ve své knize Druhý hlas vyznala k obdivu k tvorbě těchto umělců. Co pro Vás oba znamená Petrkov, malá vesnička na Vysočině – domov manželů Bohuslava Reynka a Suzanne Renaud?

F. Pokud jde o Petrkov a Reynkovy, ponechám odpověď na své paní. Dodám jen, že jsem byl a jsem hluboce rozhořčen tím, co se dělo kolem její knihy „Bohuslav Reynek“ (nezaměňovat s Druhým hlasem) z roku 1992, což byla první monografie věnovaná dílu tohoto umělce jako celku. Ať už ze závisti či z nepochopení byla tato kniha soustavně umlčována. Za první monografii o tomto básníku a grafikovi byl poté vydáván katalog sestavený nedoukem, který měl naprosto zkreslené představy o Bibli a o křesťanství vůbec.

D. O panu Reynkovi jsem věděla od dětství, z vyprávění. Rodina mého tatínka se s rodinou Reynkových znala od prvního desetiletí minulého století. Stýkali se a rodiče jeho i rodiče mého otce si přáli, aby se Bohuslav oženil s Bohumilou, starší tatínkovou sestrou... Tatínek vždy tvrdil, že to byl Bohuslav Reynek, který určil směr jeho duchovnímu směřování. Zнала jsem tedy pana Reynka daleko spíše jako člověka než jako básníka či umělce. Onu druhou stránku Reynkovy osobnosti jsem poznala mnohem později: celá tvorba pana Reynka, jak slovesná tak výtvarná, tvoří jednotu: on neustále hledá Naději, opírá se o modlitbu, o meditaci Písma svatého.

3. Všem našim farníkům jste oba známí jako překladatelé velkolepého díla Jeruzalémské bible, na které jste oba pracovali neuvěřitelných 29 roků! Sta-

lo se Vám, že jste při překladatelské práci vnímali obsah některých svých překladů jinak než předtím? Která z knih Starého či Nového zákona se Vám překládala nejlépe?

F. Když jsme znovu a znovu předčítali jeden druhému biblické texty, samozřejmě jsme pronikali stále hlouběji pod jejich povrch. Ale tento proces nikdy nekončil, což je právě základní vlastnost slova Božího. Nemůže se nikomu stát, že by obsáhl veškeré jeho významy a neměl už co dalšího ve slově Božím objevovat. Nejlépe se nepřekládala žádná z knih, ledaže bychom řekli, čím kratší text, tím lehčí, protože skýtá méně možností narážet na nějaké „zádrhely“. A obliba textů? Největší radost mi působí Ježíšův výrok: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi to skryl před moudrými a rozumnými a zjevil to těm nejmenším. Ano, Otče, tak se ti zlíbilo.“ Ach, jak rád bych byl vskutku připočten k těm nejmenším!

D. Pro mne byly skutečným zjevením věty, které Jeruzalémská škola překládala právě tak jako dávní překladatelé v mé zemi. Jako příklad ráda uvádím: „...brány pekelné před ní neobstojí“. Tak to řekl Kristus Petrovi o církvi, kterou stavěl na skále. Ne tedy, že ji nepřemohou, že ona se ubrání... To ona bude od počátku ta vítězící! Nejráději mám tu pasáž z Lukášova evangelia, kde se vypráví o učednících putujících do Emaus. A protože mám ráda poezii Suzanne Renaudové... v jejích verších zaznívá ono překrásné pozvání: „Pane, zůstaň s námi, neb se připozdívá a den se nachýlil.“ Tento překlad není z Jeruzalémské bible... tak jsem to slyšela, když jsem byla malá.

F. Dodávám, že když se modlíme: „sestupil do pekel“ (to je přece součást víry, kterou vyznáváme), jasně vidíme, že do pekel šel osvobodit duše praotců a spravedlivých Starého zákona, a ne se tam bránit proti démonům!

4. Pane profesore, jak vzpomínáte na svou dobu diplomacie u Svatého stolce? Čím Vás nejvíce oslovil, dnes již svatý, Jan Pavel II.?

F. Na ministerstvu zahraničí se leckdo divil, proč má mít ČSFR nebo pak ČR diplomatické styky s Vatikánem. A mezi zbožnými lidmi se zase vyskytovali tací, kteří se divili, jak mohu mít tuto funkci, když nejsem kněz. Musel jsem tedy často moc věcí vysvětlovat.

...pokračování na str. 4

Farní diář

3. 10.	19:00 hod. Zahajovací studentská mše svatá s o. b. Vojtěchem a o. b. Pavlem na Petrově
7. 10.	14:30 hod. Setkání seniorů na faře
10. 10.	9:30–11:30 Kavárna maminek (každých 14 dní)
21. 10.	10:00–15:00 hod. Den seniorů u nás v kostele a na CMČŠ škole
22. 10.	Misijní neděle

Děje se v diecézi

Ekumenická pout' z Brna do Nosislavi

Pout' na připomenutí soužití katolíků a evangelíků, Čechů a Němců, na jižní Moravě. Navazuje na tradice poutí jak katolických, tak i Pouti smíření. Sraz je v sobotu 14. 10. 2017 v 8:30 na mostě u soutoku Svratky a Svitavy (u Olympie). Pout' je dlouhá 23 km a počítá se, že se projde za 7 hodin. V Nosislavi bude pro poutníky nachystáno občerstvení. Cesta zpět je zajištěna autobusy.

Bližší informace:

<https://www.biskupstvi.cz/storage/akt/11184.pdf>

Nedělní farní kavárna

Od září je opět v provozu nedělní farní kavárna, která začala fungovat rok poté, co v roce 2005 přišel do naší farnosti otec Pavel Šenkyřík. Na jejím vzniku se aktivně podíleli členové Chrámového sboru mladých (CHSM USA), kteří si přáli, aby se někde po mši sv. v 9 hodin mohli scházet, a také z popudu paní Kallabové, která tehdy vedla sboreček pro nejmenší a chtěla, aby rodiče měli místo, kde mohou na své děti v klidu a teple počkat.

Otec Šenkyřík obýval v době začátku kavárny první patro fary a dal k dis-

Manželé Kilánovi při službě v kavárně.

foto: hk

...pokračování ze str. 3

Uvedu aspoň jeden výklad, který měl úspěch i na ministerstvu zahraničí. Na otázku: „Nač potřebuje papež mít svůj stát?“ jsem odpověděl: „Ne proto, aby vládl, ale proto, aby nebyl ovládnán.“ Pouze hlava katolické církve (a žádná jiná) není podřízena jiné hlavě státu.

F. Svatý Jan Pavel II. uměl pro každého najít to pravé slovo. Ale nemohu dost dobře citovat ta slova, jimiž „počastoval“ mne, protože by to zavánělo vychloubáním. Snad jen řeknu, že ještě mnohem méně lze citovat to, co papež říkal o mé paní. A jí teď předávám péro, aby doplnila, co jsem neuměl či nechtěl říci.

D. Vzpomínka na pobývání ve Věčném městě v letech diplomatické mise mého muže byla pro mne snovou existencí... A svatý Jan Pavel II.? Kdykoliv jsem měla tu čest se s ním setkat, tedy jen letmo, jako doprovod dam, které přijížděly se státními delegacemi, když na mne přišla řada, abych ho pozdravila, měla jsem pocit, že je na světě jen on a já a že on ví všechno, co mě trápí či těší. Když se velvyslanec loučil v dubnu roku 1999 (směl tehdy papeži představit celou rodinu, děti, zetě, vnoučátka), zeptal se mě Svatý Otec, co budu po návratu domů dělat. Byla jsme zaražená a zmatená. Z mého němého smutku mě vyvedl ujištěním, že vše bude dobré... Slova Naděje!

5. Bydlíte v Masarykově čtvrti. Proč jste se rozhodli býti farníky v kostele u sv. Augustina? Čím se pro Vás stal tento kostel?

D. Můj muž jako malý chlapec jezdil do Masarykovy čtvrti za svou babičkou, která bydlela na Mahenově, tehdy Gomperzově ulici. V Masarykově čtvrti jsem bydlela od roku 1945 do roku 1963. Do školy jsem chodila na tehdy Babákovu náměstí. Byla jsem malou farnicí, která v roce 1946 spolu s celou třídou přistupovala v kostele svatého Augustina k prvnímu svatému přijímání... Někdy, když je v kostele ticho, se mi zdává, že vidím tu malou holčičku, již jsem byla, jak klečí na stupních oltáře poté, co ponejprv přijala Tělo Kristovo. A dosud jsem šťastná, když se třeba jen v předstíni chrámové setkám s tou či onou ze svých tehdejších spolužaček, která se tam tak jako já zastaví na modlitbičku... Když jsme po návratu z Říma, roku 1999, našli domov nedaleko kostela, vrátila jsem se ke svému dětství. A setkání s farníky, zájem, který projevují (o Jeruzalémskou bibli či o naše zdraví), vnímám jako pohlázení... Spolu se svým mužem se denně modlíme za kněze Kristovy, kteří byli a jsou faráři naší farnosti, a za ně děkujeme Bohu.

Pan profesor oslaví v říjnu kulaté jubileum svého narození. Za celou redakci Vám přeji náruč Božích milostí, hodně zdraví, lásky, pohody. =jš=

služba, která pak po mši obsluhuje, vaří kávu, nalévá džusy a s úsměvem roznáší sladké i slané pochutiny pro osazenstvo kavárny.

Oproti běžné kavárně ale hosty nako- nec nikdo nekasíruje. Každý si sám spočítá útratu a při odchodu dá do košíčku příslušnou sumu. „Lidé ale stejně dávají většinou víc. Díky tomu se nám také za ty roky povedlo ušetřit na nový kávovar,“ říká paní Kiliánová. Z výtěžku se samozřejmě nakupují nové zásoby, ale v průběhu let se také nakoupily hrníčky, šálky, rychlovarná konvice a další vybavení.

Pokud jste po mši do farní kavárny nikdy nezašli, berte tento článek jako pozvání to změnit. „Vítání jsou opravdu všichni,“ uzavírá své vyprávění Ludmila Kiliánová, která spolu se svým mužem kavárnu opečovává s radostí. =hk=

pozici dvě místnosti a „hambálek“, aby měla kavárna kde fungovat. Sál totiž sloužil stejně jako dnes pro nácik dětského sboru.

Jako první se o farní kavárnu starala Veronika Zahradníková (roz. Pelikánová). Po ní ji přebrala Alžběta Pazderková (roz. Benešová), po ní Anna Zrnečková (roz. Kiliánová). „V září 2015 se Anička vdávala, takže od té doby se staráme o kavárnu my,“ vzpomíná paní Ludmila Kiliánová, kdy tuto štafetu s manželem po dceři přebrali.

Stejně jako předchozí kavárníci nejsou na to manželé Kiliánovi sami. Na každou neděli se totiž dopředu zapisuje